

ИЗВЕШТАЈ

са студијског путовања **“Уз гомбоце и вино на крајњем северу Србије”** које је реализовано у недељу, 20. октобра 2024. године, са обиласком винарије Звонко Богдан, Суботице и Палићког језера.

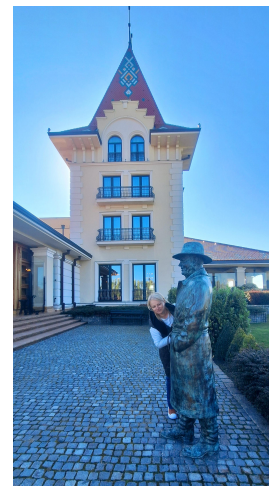
На пут ка северу Србије, у недељу, 20. октобра 2024. године, упутило се 10 радника ОШ „Бранко Радичевић“ Вранеша:

1. Нена Пековић
2. Маја Гочанин
3. Весна Црноглавац
4. Милисав Краговић
5. Ивана Васиљевић
6. Тамара Радовић
7. Мирјана Мирјанић
8. Ивана Мијатовић
9. Јасна Јеротијевић и
10. Дејан Јеринић.

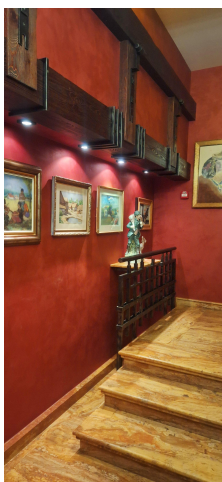
Полазак је био са паркинга школе у Вранешама у 6h. Ауто - пут “Милош Велики” чини да лако прелазимо растојање до Београда, правимо једну паузу за освежење и предах, а онда лаганом возњом настављамо даље ка првој дестинацији на овом путовању - винарији “Звонко Богдан”. На одредишту смо били око 10h30min.

На уредно вођеном имању, окружено виноградима, провирује аутентично здање. Изграђена у сецесионистичком стилу, који је оставио снажан печат на простору северне Бачке, зграда винарије несумњиво је једна од најимпресивнијих код нас. Један од заштитних знакова ове винарије јесте кров овог здања, који је пре неколико година на међународном такмичењу проглашен за најлепши кров Европе. На уласку у гламурозно здању, скулптуре чувеног оркестра који је годинама пратио наступе великог уметника и господина са манирима - Звонка Богдана. По њима је и названо лагано и освежавајуће бело вино из винарије. Певач није, као што многи мисле, власник ове земље и винарије, он је њихово заштитно лице.

Педесет и шест хектара квалитетног засада и најмодернија француска технологија доводе до производње вина капацитета 500 000 боца. Сваки танк у коме одлежава вино је компјутерски умрежен. Када уђете у винарију остајете запањени амбијентом. Као да сте у престижној уметничкој галерији. Сlike уметника Еугена Кочиша красе зидове винарије, али и етикете вина. “Живот тече”, “8 тамбураша”, “Сивее No 1”, “4 коња дебела” само су нека од назива прослављених вина са ових простора. Водич нас спроводи кроз процес производње, кроз причу о развоју винограда и винарије, кроз галерију слика и простора који је више него величанствен. Долазимо до подрумског дела у коме се, уз пријатно послужење, врши дегустација широке винске палете...

Крећемо даље. Пролазимо поред Крвавог језера које носи ово име захваљујући неким врстама црвених алги које бојом доминирају након исушивања. Наш циљ је, ипак, највеће природно језеро Србије, Палићко језеро. Језеро је еолског порекла и део је заштићеног подручја, Парка природе Палић. Обухвата површину од 4,6 км². Просечна дубина је 1,9м. Веома је богато рибом. У току туристичке сезоне, температура воде креће се између 18 и 25 степени Целзијуса. Према легенди, језеро је остатак Панонског мора. У писаним документима први пут се помиње 1462. године. Салинитет је једна од занимљивости ове туристичке дестинације, а иста се објашњава тиме што се вода сливала са околног терена растварајући натријум - хлорид. Ово место нуди 17км уређену стазу, обилазак резервата природе, посматрање птица, фото - сафари и посету зоо врту. Познато је да језерска вода и муљ имају лековита својства, те у том смислу, представља и важан здравствени центар Србије.

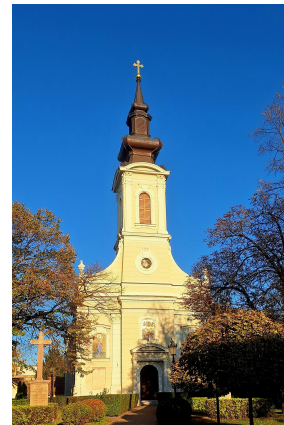
Палићко језеро је познато још и по птичијим острвима, на којима се гнезди велики број птица. Најупадљивије су бучне колоније чапљи и галебова. Управо овде се пар година уназад гнезди црноглави галеб и то је једино место у нашој земљи где се он тренутно гнезди. Од ретких сисара треба поменути видру и слепе мишеве, који су на листи заштићених врста.

Сунцем окупан дан омогућио нам је да се прошетамо поред водоторња, симбола Палића (импресивна грађевина висока 45м, изграђена 1910. године), да попијемо кафицу на Великој тераси (најраскошнији објект на Палићу), да завиримо у Музички павиљон и Женски шtrand на обали. Пробали смо надалеко чувени колач на жару - куртош, обишли зоо врт, купили ручно рађене магнете са мотивима Палића и Суботице и упутили се ка "Малој гостиони" где нас је чекао договорени ручак. Овај ресторан са најдужом традицијом у срцу Палића нуди од 1994. године ручак на бази шведског стола, где је у понуди преко 60 врста јела из националне и интернационалне кухиње, уз посебну понуду локалних специјалитета (супа од морке, шомои галушка, гомбоце, баклава са маком). Зато не чуди податак да је ресторан сваке недеље пун првенствено локалног становништва који овде долази због тоpline и атмосфере коју недељни породични оброк пружа.

Након богатог ручка у дивном амбијенту настављамо пут према последњој одредници у овом дану - према Суботици. Најсевернији град Србије одавде је удаљен свега 8км. Овај град први пут се помиње 1391. године под именом Забатка. Налази се на надморској висини од 109м. Смештен је у Панонској низији која има дугу традицију и богато културно наслеђе. Општина Суботица обухвата град и 18 приградских насеља. Неки од познатих имена потеклих са овог подручја су: Данило Киш, Тибор Секељ, Ева Рас, Корнелије Ковач, Петар Лаловић, Ђула Мештер, Бојана Радуловић...

Имали смо довољно времена да обиђемо све значајне локалитете овог града: Градску кућу, Рајхлову палату, Синагогу, корзо и Народно позориште, православну и католичку цркву, плаву фонтану. Заиста, ово је град који вам се допадне баш на први сусрет!

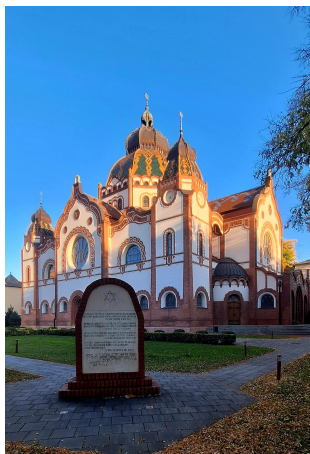

Градска кућа је највећа, а по многима и најлепша грађевина Суботице. Висока је 76м. Палата Рајхл, породична палата архитекте Ференца Рајхла, представља ремек дело у стилу мађарске сецесије. Данас је то непокретно културно добро као споменик културе од великог значаја. Синагога у Суботици саграђена је 1902. године и представља једну од највреднијих средњоевропских грађевина ове врсте архитектуре. Српска православна црква у овог граду датира из 18. века и посвећена је Вазнесењу Господњем.

Фрањевачки самостан и црква посвећена светом Михајлу подигнута је 1439. године трудом Сибињанин Јанка. Народно позориште представља централну културну институцију града са вишевековном традицијом. Као мултикултурална установа данас функционише са два ансамбла: Драмом на српском језику и Драмом на мађарском језику. Плава фонтана, лепотица у центру града, прекривена је прелепом Жолнаи керамиком и ради од 2001. године...

Остало нам је времена таман толико да попијемо по кафицу и сумирамо утиске у несвакидашњем амбијенту чувеног суботичког кафеа "Boss".

Пуни лепих доживљаја и финих укуса на месту поласка били смо око 21h.

